

»Der er noget, jeg vil tale med Dem om. De skal sige mig rent ud, hvor længe De mener, at De kan holde det ud her paa Favsingholm?«

Han saae, at Spørgsmaalet forskrækkede hende.

»Indtil Godsejeren ikke har Brug for mig mere.«

»Ja vist! Saadan lyder Deres Instruks. Det veed jeg nok. Men den bryder vi os ikke om. Jeg vil ikke have, at De bliver her en eneste Dag længere, end De selv har Lyst til. Ser De, Frøken Hecht, jeg har ogsaa selv været ung engang. Efter Almanaken er det endda ikke saa forfærdelig længe siden. Jeg kan derfor sige mig selv, at De i Længden maa føle det trivielt her mellem lutter gamle Mennesker som Inspektør Hansen, Arkitekt Schmidt og Forvalteren. For ikke at tale om mig selv. Har jeg ikke Ret? Falder Tiden Dem ikke forskrækkelig lang?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Nej, jeg synes, den gaar meget hurtigere her end i København.«

»Virkelig? ... De har dog nu været her i fire Uger, ikke sandt?«

»Ja, jeg begriber ikke, hvor de er bleven af. Her paa Landet er det, ligesom det var Søndag hver anden Dag.«

»Hvorfor netop Søndag?« spurgte Torben.

Af Frygt for at have sagt noget forkert blev den unge Pige rød og skyndte sig at sige: